

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
W BYDGOSZCZY

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Bydgoszczy w roku 2016

Do użytku wewnętrznego

Bydgoszcz, styczeń 2017 rok

SPIS TREŚCI

	Strona
ROZDZIAŁ I ZAGADNIENIA OGÓLNE	
1. Obsada osobowa	4
2. Wpływ spraw i wyniki postępowania	5
ROZDZIAŁ II WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA	
1. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych	
1. 1. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych	9
1. 2. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku od towarów i usług	12
2. Postępowanie podatkowe	
2. 1. Uchybienie terminowi do wniesienia odwołania	16
3. Sprawy ogólnoadministracyjne	
3. 1. Opłata za magazynowanie odpadów bez wymaganej decyzji	18
3. 2. Opłata adiacencka	20
3. 3. Odszkodowanie za nieruchomość wydzieloną pod drogę publiczną	22
ROZDZIAŁ III WYMIERZONE GRZYWNY	27
ROZDZIAŁ IV POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE	32
ROZDZIAŁ V PRAWO POMOCY	32
ROZDZIAŁ VI POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU	
1. Narady	33
2. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe	34
3. Wydział Informacji Sądowej	35
ROZDZIAŁ VII DANE TELEADRESOWE	36
ROZDZIAŁ VIII TABELE	
1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2015 r.	39
2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw	40
3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw	42

4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wplynięciem skargi	43
5. Terminowość załatwiania spraw	43
6. Wpływ skarg kasacyjnych	44
7. Sprawy zawieszona	44
8. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów	45

ROZDZIAŁ I

ZAGADNIENIA OGÓLNE

1. Obsada osobowa

W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Bydgoszczy na koniec okresu sprawozdawczego orzekło 18 sędziów.

Struktura Sądu obejmującego swą właściwością teren województwa kujawsko – pomorskiego opierała się niezmiennie na pracy dwóch wydziałów orzeczniczych oraz wydziału informacji sądowej.

W Wydziale I, który zajmował się sprawami: zobowiązań podatkowych, ubezpieczeń majątkowych, ceł, cen, spraw kapitałowych i bankowości oraz finansów publicznych orzekali: sędzia NSA Zdzisław Pietrasik – Prezes Sądu i Przewodniczący Wydziału, sędzia WSA Izabela Najda – Ossowska – Zastępca Przewodniczącego Wydziału, sędzia WSA Teresa Liwacz – Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej, sędzia WSA Halina Adamczewska – Wasilewicz, sędzia WSA dr Leszek Kleczkowski, sędzia WSA Ewa Kruppik – Świetlicka, sędzia WSA Mirella Łent, sędzia WSA Jarosław Szulc, sędzia WSA Urszula Wiśniewska.

W Wydziale II, do którego trafiały pozostałe sprawy z zakresu właściwości Sądu orzekali: sędzia WSA Leszek Tyliński – Wiceprezes Sądu i Przewodniczący Wydziału, sędzia WSA Elżbieta Piechowiak – Zastępca Przewodniczącego Wydziału, sędzia WSA Jerzy Bortkiewicz, sędzia WSA Joanna Brzezińska, sędzia WSA Wojciech Jarzembski, sędzia WSA Anna Klotz, sędzia WSA Renata Owczarzak, sędzia WSA Grzegorz Saniewski, sędzia WSA Jarosław Wichrowski.

Z dniem 1 sierpnia 2016 r. w stan spoczynku przeszła sędzia WSA Małgorzata Włodarska.

Podobnie jak w roku wcześniejszym w Sądzie zatrudnionych było dwóch referendarzy zajmujących stanowiska w poszczególnych wydziałach orzeczniczych. Referendarze orzekali w sprawach z zakresu prawa pomocy oraz wykonywali inne bieżące czynności zlecone przez Przewodniczących Wydziałów.

2. Wpływ spraw i wyniki postępowania

W 2016 roku odnotowano wpływ 2691 skarg w ramach postępowania sądowoadministracyjnego, z czego 2515 skarg wpisano do repertorium SA. W 139 sprawach przedmiotem była bezczynność organów. W repertorium SO zarejestrowano w tym czasie 37 spraw.

Najwięcej skarg wniosły osoby fizyczne – 1974 tj. 73 % ogólnej liczby skarg. Osoby prawne i inne jednostki organizacyjne wniosły 646 skargi, tj. 24 % ogólnej liczby skarg. W 45 sprawach skarżącymi były organizacje społeczne. Prokurator jako strona skarżąca wystąpił w 23 sprawach, ponadto 2 skargi wpłynęły ze strony Rzecznika Praw Obywatelskich i 1 autorstwa Rzecznika Praw Dziecka.

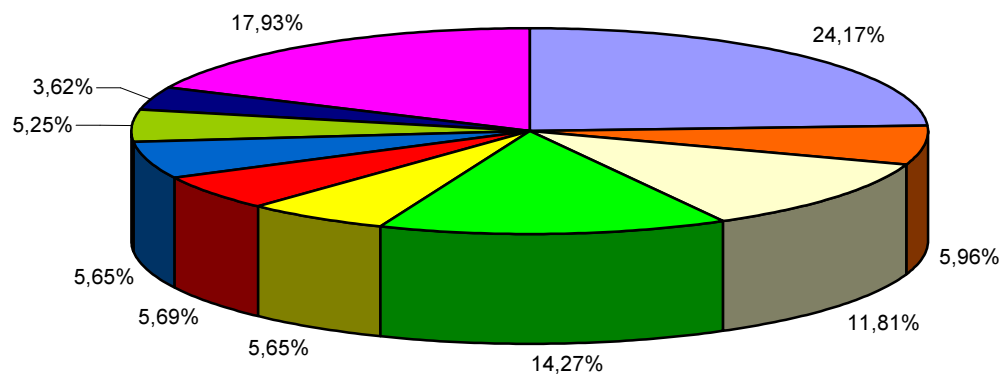
Większość złożonych w 2016 r. skarg na akty i czynności stanowiły skargi z zakresu:

- podatków i innych świadczeń pieniężnych – 608,
- działalności gospodarczej – 359,
- pomocy społecznej – 297,
- ceł – 150,
- środków publicznych – 143,
- budownictwa – 142,
- utrzymania i ochrony dróg – 142,
- zagospodarowania przestrzennego – 132.

Biorąc pod uwagę okres wcześniejszy należy zauważyć, iż struktura wpływu skarg danej kategorii pozostała w zasadzie niezmienna. Nadal przeważały sprawy z zakresu podatków, pomocy społecznej, budownictwa, środków publicznych, utrzymania i ochrony dróg, środków publicznych.

Udział procentowy skarg na akty i czynności z danego zakresu (symbolu) w ogólnym wpływie skarg zarejestrowanych w repertorium SA w 2016 roku obrazuje dalszy wykres.

Udział spraw z danego zakresu (symbolu) w ogólnym wpływie skarg do WSA w Bydgoszczy w 2016 r.

- 611 - podatki i inne świadczenia pieniężne
- 630 - cła
- 632 - pomoc społeczna
- 604 - działalność gospodarcza
- 601 - budownictwo
- 653 - środki publiczne
- 603 - drogi publiczne
- 615 - zagospodarowanie przestrzenne
- 655 - subwencje unijne
- pozostałe

W sprawach skarg na bezczynność odnotowano największy wpływ w następujących dziedzinach:

- informacji publicznej i prawa prasowego – 80,
- budownictwa – 14,
- sprawy nie objęte symbolami podstawowymi – 8,
- podatki i inne świadczenia pieniężne – 6,
- utrzymanie i ochrona dróg – 5.

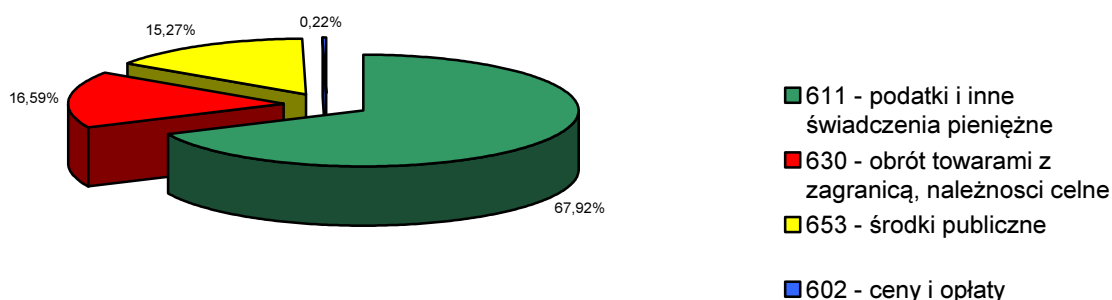
Poziom wpływu skarg na przestrzeni kilku ostatnich lat przedstawia poniższa tabela.

Rok	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Wpływ	1913	2192	2725	2634	2678	3247	2997	2799	2691

W 2016 roku w porównaniu do roku poprzedniego wniesiono mniej skarg SA o 104, jak również SAB - 9 skarg. Dane dotyczące spraw rejestrowanych pod sygnaturami SO, biorąc pod uwagę dane statystyczne z 2015 r. wskazują na wzrost wpływu o 5 spraw.

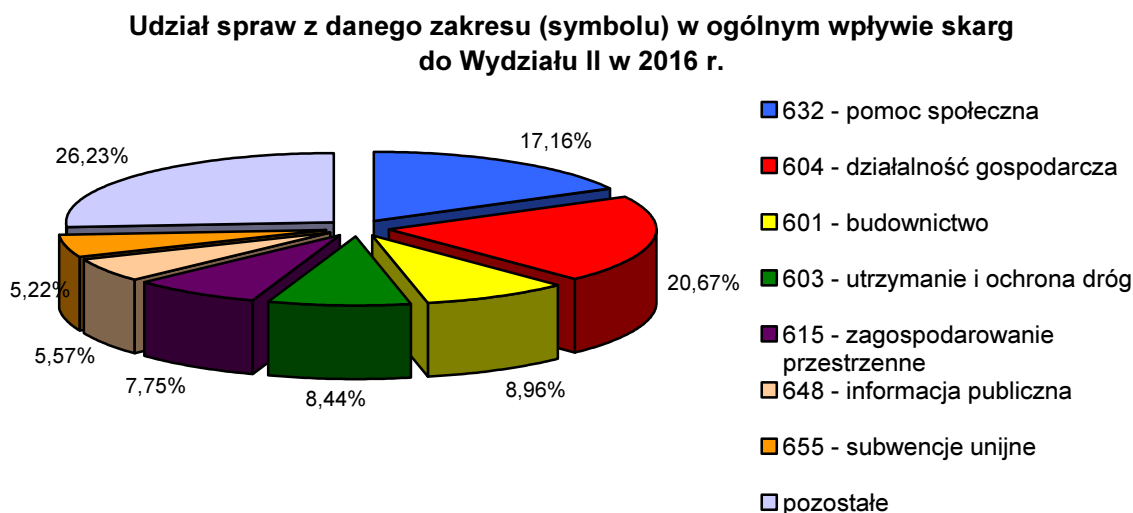
Do Wydziału I w 2016 r. wpłynęło łącznie 912 spraw (SA i SAB). Na ogólną liczbę składanych skarg składały się: sprawy z zakresu podatków i świadczeń pieniężnych - 614, cel – 150, środków publicznych – 146, cen i opłat – 2. Stosunek procentowy powyższych danych został zilustrowany w poniższym wykresie.

Udział spraw z danego zakresu (symbolu) w ogólnym wpływie skarg do Wydziału I w 2016 r.

W Wydziale II Sądu na ogólną liczbę 1742 złożonych w 2016 roku skarg (SA i SAB) składały się między innymi sprawy z zakresu: pomocy społecznej – 299, działalności gospodarczej – 360, budownictwa – 156, utrzymania i ochrony dróg – 147, zagospodarowania przestrzennego – 135, informacji publicznej – 97, subwencji unijnych i funduszy strukturalnych – 91.

Udział poszczególnych kategorii spraw w ogólnym wpływie II Wydziału przedstawia poniższy diagram.

W roku 2016 załatwionych zostało ogółem 2656 skarg (w roku 2015 – 2701 skarg). Wskaźnik pozostałości na koniec 2016 r. (pozostałość - 831 dzielona przez średni miesięczny wpływ skarg - około 224) wyniósł w przybliżeniu 3,7 %.

Na ogólną liczbę załatwień w omawianym okresie, składało się 2479 spraw zarejestrowanych w repertorium SA oraz 150 spraw odnotowanych w repertorium SAB. W tym samym czasie załatwiono 27 spraw SO. Na koniec 2016 r. pozostało do załatwienia 791 skarg SA, 26 spraw SAB oraz 14 sprawy SO.

Szczegółowe dane liczbowe dotyczące załatwienia skarg w 2016 r. zawarto w tabelach, załączonych w części końcowej opracowania.

W 2016 roku pełnomocnicy organów administracji zgłosili udział w 499 sprawach. Z kolei udział adwokatów jako pełnomocników skarżących i pełnomocników postępowania miał miejsce w 198 sprawach. Radcowie prawni jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania wystąpili w 333 sprawach, natomiast doradcy podatkowi reprezentowali skarżących i uczestników postępowania w 130 sprawach. Prokuratorzy zgłosili swój udział w 32 rozstrzygniętych sprawach.

ROZDZIAŁ II

WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA

1. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych

1. 1. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych

Rozstrzygając w sprawie I SA/Bd 624/14 Sąd zauważył, że **pojęcie „lokalu użytkowego” zawiera się w zakresie pojęciowym „zasobów mieszkaniowych” w rozumieniu art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, a w konsekwencji odpisy na fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych, dokonywane od lokali użytkowych, stanowiły koszt uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.**

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wnioskodawca podawał, że w skład zasobów spółdzielni wchodzi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego, który jest położony na parterze budynku mieszkalnego. Realizując zapisy art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w celu finansowania remontów zasobów mieszkaniowych – wnioskodawca utworzył fundusz remontowy zasobów mieszkaniowych. Zasoby mieszkaniowe spółdzielni to: budynki mieszkalne (w tym te, w których oprócz lokali mieszkalnych znajdują się lokale użytkowe) i budynki użytkowe wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Od lokalu użytkowego – o charakterze spółdzielczym własnościowym, spółdzielnia nalicza odpis na utworzony fundusz remontowy.

W związku z powyższym zadano pytanie: czy naliczony od lokalu użytkowego – spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu (położonego na parterze budynku mieszkalnego) – odpis na fundusz remontowy należy uznać zgodnie z art. 15 ust. 1 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych - za koszt uzyskania przychodu?

W ocenie WSA, na podstawie odwołania się w treści art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 15 II 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2011 r., poz. 397 ze zm.) do postanowień odrębnych ustaw, do których zaliczyć należało art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 15 XII 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1222), oba wymienione przepisy tworzą normę prawa podatkowego, z której wynika, że odpisy na fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych w spółdzielniach

mieszkaniowych stanowią koszt uzyskania przychodu spółdzielni. Zdaniem Sądu **pojęcie „lokalu użytkowego” zawiera się w zakresie pojęciowym „zasobów mieszkaniowych” w rozumieniu art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, a w konsekwencji odpisy na fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych, dokonywane od lokali użytkowych, stanowiły koszt uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.**

Taki pogląd został już wyrażony w orzecznictwie. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 29 stycznia 2014r., I FSK 266/12, stwierdził, że „zgodnie z art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p. kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1. Na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a u.p.d.o.p. nie uważa się za koszty uzyskania przychodów odpisów i wpłat na różnego rodzaju fundusze tworzone przez podatnika; kosztem uzyskania przychodów są jednak podstawowe odpisy i wpłaty na te fundusze, jeżeli obowiązek lub możliwość ich tworzenia w ciężar kosztów określają odrębne ustawy. O odpisach i wpłatach na fundusze, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a in fine u.p.d.o.p. w odniesieniu do spółdzielni mieszkaniowych – w zakresie tworzenia funduszy na remonty zasobów mieszkaniowych – stanowi art. 6 ust. 3 u.s.m. Stosownie do treści art. 6 ust.3. u.s.m. – Spółdzielnia tworzy fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych. Odpisy na ten fundusz obciążają koszty gospodarki zasobami mieszkaniowymi. Obowiązek świadczenia na fundusz dotyczy członków spółdzielni, właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni oraz osób niebędących członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali. Na podstawie odwołania się w treści art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a u.p.d.o.p. do postanowień odrębnych ustaw, do których zaliczyć należy art. 6 ust. 3 u.s.m., oba wymienione przepisy tworzą normę prawa podatkowego, z której wynika, że odpisy na fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych w spółdzielniach mieszkaniowych stanowią koszt uzyskania przychodu spółdzielni. Przepis art. 6 ust. 3 u.s.m. stanowi, że spółdzielnia tworzy fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych, a odpisy na ten fundusz obciążają koszty gospodarki zasobami mieszkaniowymi. Użyte w tym przepisie pojęcie „zasoby mieszkaniowe”, może sugerować, że odpisy na fundusz remontowy dotyczą tylko lokali mieszkalnych. Jednak taka wykładnia przywołanego przepisu zasadza się tylko na jego literalnym brzmieniu, bez uwzględnienia pozostałych przepisów ustawy, a także celu tej regulacji prawnej. Uchwalenie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wynikało niewątpliwie z potrzeby uwzględnienia odmiennego charakteru spółdzielni mieszkaniowych

na tle innych spółdzielni. Spółdzielnia mieszkaniowa nie prowadzi działalności gospodarczej w interesie swych członków, ale jej celem jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych członków spółdzielni (art. 1 ust. 1 u.s.m.).

W ramach tak oznaczonego celu przedmiotem działalności spółdzielni mieszkaniowych może być, poza budowaniem lokali i budynków na cele stricte mieszkaniowe, również budowanie i nabywanie lokali o innym przeznaczeniu (art. 1 ust. 2 pkt 2 i 5 u.s.m.). Omawiana ustawa posługuje się zresztą pojęciem lokalu mieszkalnego i lokalu użytkowego (art. 2 ust. 1 u.s.m.). Z art. 6 ust. 3 u.s.m. wynika, że obowiązek świadczenia na fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych dotyczy członków spółdzielni, właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni oraz osób niebędących członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali. W przepisie tym ustawodawca posługuje się terminem „lokal”, a nie „lokal mieszkalny”. W myśl zaś art. 2 ust. 1 u.s.m., lokalem jest zarówno lokal mieszkalny jak też lokal o innym przeznaczeniu – a zatem również lokal użytkowy. Jeżeli obowiązek świadczenia na fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych obciążą również właścicieli lokali użytkowych (a zatem o charakterze innym, niż stricte mieszkaniowy), to należy przyjąć, że fundusz ten obejmuje również odpisy na lokale użytkowe. Skoro wymienione przepisy u.s.m. umożliwiają dokonywanie odpisów i wpłat na fundusz remontowy także w odniesieniu do lokali użytkowych, to należało w konsekwencji przyjąć, że stanowią one koszt uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a u.p.d.o.p. w zw. z art. 6 ust. 3 u.s.m.

Powtarzając za NSA Sąd zauważył, że zapis prawny art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p. nie wchodzi w skład unormowania wynikającego z przepisów art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a u.p.d.o.p. w zw. z art. 6 ust. 3 u.s.m. Regulacja prawna art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p. dotyczy zwolnienia od podatku określonych w niej dochodów i nie ma zastosowania do oceny prawnej w zakresie kosztów uzyskania przychodów, o których stanowi art. 16 ust. 1 pkt 9 lit. a u.p.d.o.p. w zw. z art. 6 ust. 3 u.s.m. Normując w przedmiocie zwolnienia podatkowego, a więc wyjątku od konstytucyjnej zasady powszechności i równości opodatkowania, prawodawca postanowił, że określone dochody podlegają lub nie podlegają zwolnieniu, co jednak nie oznacza, że terminy, pojęcia czy też regulacje prawne przepisu statuującego zwolnienie podatkowe w zakresie dochodów są prawnie znaczące dla zbudowania i odtworzenia treści a następnie zastosowania innej normy prawnej, to jest rozważanego w sprawie niniejszej unormowania w przedmiocie zaliczenia określonych odpisów do kosztów uzyskania przychodu wynikającego z art. 16 ust. 1 pkt. 9 lit. a u.p.d.o.p. w zw. z art. 6 ust. 3 u.s.m.

1. 2. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku od towarów i usług

Potwierdzając prawidłowość stanowiska organu zawartego w zaskarżonej decyzji w sprawie I SA/Bd 189/15 Sąd potwierdził, iż **pojęcie działalności gospodarczej, dla potrzeb opodatkowania podatkiem od towarów i usług, musi być rozumiane w taki sposób, w jaki definiuje to ustawa o VAT. Pojęcie działalności gospodarczej zostało uregulowane w ustawie o VAT, co oznacza, zgodnie z zasadami wykładni prawa, że na gruncie tej ustawy przyznano temu pojęciu określone znaczenie. Fakt, że zwrotu „działalność gospodarcza” użyto także w przepisach ustawy o lasach (przepisach wykonawczych) nie oznacza, że można je utożsamiać z definicją zawartą w art. 15 ust 2 ustawy o VAT. W każdym przypadku należy więc przeanalizować, czy pojęcie „działalności gospodarczej” opisanej w innych ustawach będzie realizowało równocześnie warunki wyznaczone w art. 15 ust 2 ustawy o VAT.**

Istotą sporu w sprawie była ocena prawa skarżącego do obniżenia w 100% podatku VAT naliczonego z faktur dokumentujących wydatki poniesione na paliwo i eksploatację, wymienionych we wniosku, zindywidualizowanych samochodów. Skarżący opisał szczegółowo przedmiotowe samochody i sposób ich wykorzystywania w swojej działalności prezentując stanowisko, że korzystanie to pozostaje wyłącznie w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Sąd rozpatrując sprawę wskazał, że w regulacji art. 86a ustawy o VAT dotyczącej odliczenia podatku naliczonego w odniesieniu do wydatków związanych z eksploatacją pojazdów samochodowych, z punktu widzenia sporu w sprawie istotna pozostawała regulacja zawarta w art. 86a ust 3 pkt 1a w związku z ust 4 pkt 1 ustawy o VAT tj, czy wymienione we wniosku o interpretację pojazdy samochodowe są wykorzystywane „wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika” tj. czy sposób wykorzystywania tych pojazdów przez skarżącego wyklucza ich użycie do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą. Należy jednocześnie podnieść, że ocena możliwości zastosowania powyższej regulacji musi zostać poprzedzona oceną możliwości zastosowania art. 86 ust 1 ustawy o VAT tj. ustalenia, że podatnik w rozumieniu art. 15 ustawy o VAT wykorzystuje towary i usługi, z tytułu których chce dokonać odliczenia podatku naliczonego do wykonywania czynności opodatkowanych.

Zasadnicze znaczenie dla prawidłowego zastosowania powołanych przepisów miała interpretacja użytego w nich pojęcia działalność gospodarcza, którą odmiennie w sprawie rozumiały strony. Skarżący we wniosku o interpretację stwierdził, że samochody są

wykorzystywane wyłącznie do działalności gospodarczej, którą utożsamiał z wszystkimi kompetencjami przyznanymi mu w ustawie o lasach oraz wskazanych przepisach wykonawczych do tej ustawy.

Zdaniem Sądu za prawidłowe należało uznać stanowisko organu, że **pojęcie działalności gospodarczej, dla potrzeb opodatkowania podatkiem od towarów i usług, musi być rozumiane w taki sposób, w jaki definiuje to ustawa o VAT. Pojęcie działalności gospodarczej zostało uregulowane w ustawie o VAT, co oznacza, zgodnie z zasadami wykładni prawa, że na gruncie tej ustawy przyznano temu pojęciu określone znaczenie. Fakt, że zwrotu „działalność gospodarcza” użyto także w przepisach ustawy o lasach (przepisach wykonawczych) nie oznacza, że można je utożsamiać z definicją zawartą w art. 15 ust 2 ustawy o VAT. W każdym przypadku należy więc przeanalizować, czy pojęcie „działalności gospodarczej” opisanej w innych ustawach będzie realizowało równocześnie warunki wyznaczone w art. 15 ust 2 ustawy o VAT. Zapewne w większości przypadków tak będzie.**

Zasadniczą kwestią dla rozstrzygnięcia w sprawie pozostawała analiza definicji podatnika na gruncie ustawy o VAT, w szczególności zwrotu „działalność gospodarcza” skoro stanowi on składową pojęcia podatnika na gruncie tej ustawy. Zgodnie z art. 15 ust 1 ustawy o VAT podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Ust 2 stanowi natomiast, że działalność gospodarcza obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody. Działalność gospodarcza obejmuje w szczególności czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych. Co podkreślono w interpretacji, powyższy przepis ustawy o VAT, jako implementujący zapisy Dyrektywy 112, musi być skorelowany z postanowieniami art. 9, zgodnie z którym „podatnikiem” jest każda osoba prowadząca samodzielnie w dowolnym miejscu jakkolwiek działalność gospodarczą, bez względu na cel czy też rezultaty takiej działalności, a pojęcie „działalności gospodarczej” obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, włącznie z górnictwem, działalnością rolniczą i wykonywaniem wolnych zawodów lub uznanych za takie. Za działalność gospodarczą uznaje się w szczególności wykorzystywanie, w sposób ciągły, majątku rzeczowego lub wartości niematerialnych w celu uzyskania z tego tytułu dochodu.

Definicja podatnika nie nawiązuje do obowiązku podatkowego, co oznacza, że podatnik prowadzący działalność gospodarczą nie musi koniecznie podlegać obowiązkowi podatkowemu. Podkreśla się, że dla statusu bycia podatnikiem nie jest istotny cel oraz wynik prowadzonej działalności; nie musi to być działalność prowadzona w celu uzyskania zysku, lecz może być ukierunkowana dla uzyskania innych celów (oświatowych, zdrowotnych, kulturalnych, charytatywnych), nie ma również znaczenia, że jakaś działalność polega na wykonywaniu obowiązków nakładanych i regulowanych przez prawo w interesie publicznym (tak J. Zubrzycki „Leksykon VAT 2008”, str. 382). Sąd uznał, że w kontekście powołanych wyżej regulacji organ nie ocenił prawidłowo działalności gospodarczej skarżącego stwierdzając, że nie spełnia ona warunków z art. 15 ust 2 ustawy o VAT, naruszając ten przepis.

W kontekście oceny charakteru działalności prowadzonej przez skarżącego zasadnym było przywołanie orzeczeń, które na gruncie przepisów dotyczących działalności gospodarczej oceniały kompetencje podmiotów takich, jak skarżący: w wyroku z dnia 23 kwietnia 2012r Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt I ACz 709/12 stwierdził, że „Skarb Państwa reprezentowany przez odpowiednie Nadleśnictwo Lasów Państwowych prowadzi działalność gospodarczą i jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 479² § 1 k.p.c. i art. 2 ustawy z 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Choć niewątpliwie głównym zadaniem Skarbu Państwa - Lasów Państwowych w zakresie działalności leśnej jest zarządzanie, ochrona, zagospodarowanie, utrzymanie i powiększanie zasobów i upraw leśnych oraz gospodarowanie zwierzyną, a nie zarobkowa działalność wytwórcza czy handlowa w tym zakresie, jednak nie ulega wątpliwości, że wykonując te zadania prowadzi on działalność zarobkową wytwórczą i handlową i środkami finansowymi osiągniętymi z tej działalności zarobkowej pokrywa wydatki związane ze swoją podstawową działalnością, którą jest ochrona i rozwój lasów”. Tożsame stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 2011 r o sygn. akt I CSK 582/10 (Wydawnictwo LEX nr 970063). Rozważania Sądu Najwyższego dotyczyły oceny charakteru sprawy, w której stroną są Lasy Państwowe jako sprawy gospodarczej. Sąd nawiązywał do prezentowanego przez siebie wcześniej stanowiska, że „jeżeli prowadzona przez dany podmiot działalność wytwórcza, handlowa lub usługowa nie jest w głównym zakresie (lub nawet w ogóle) nastawiona na zysk, lecz zmierza jedynie do pokrywania kosztów własnymi dochodami, to okoliczność taka nie wyklucza przyjęcia, że podmiot taki prowadzi działalność gospodarczą (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 6 grudnia 1991 r. III CZP 117/91); pogląd taki pozostaje aktualny także pod rządem art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności

gospodarczej, który stanowi, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły”.

Przywołane wyżej stanowisko Sądu Najwyższego wskazywało, że w swoich orzeczeniach wielokrotnie dostrzegał on odmienność i specyfikę funkcjonowania takiego podmiotu, jak Lasy Państwowe w stosunku do innych przedsiębiorców.

Podstawy prawne, wedle których skarżący, jako jednostka organizacyjna Lasów Państwowych realizował swoją działalność wskazywały na niestandardowy aspekt tej działalności, która zasługuje na zbliżoną ocenę, jakiej dokonał Sąd Najwyższy w przytoczonych wyżej orzeczeniach. Organ starał się to podkreślić w zaskarżonej interpretacji wskazując ostatecznie, czego Sąd nie podzielił, że działalność skarżącego w tym zakresie nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust 2 ustawy o VAT. Organ pominął, że na gruncie ustawy o VAT funkcjonuje szeroka definicja działalności gospodarczej, nie powiązana z obowiązkiem podatkowym w tym podatku.

Zdaniem Sądu przedstawiona działalność gospodarcza skarżącego miała wpływ na ocenę przysługiwania skarżącemu prawa do odliczenia w 100% podatku naliczonego z faktur zakupów związanych z utrzymaniem samochodów, ale nie w kontekście art. 15 ust 2 ustawy o VAT, lecz art. 86 ust 1 ustawy o VAT. Przepis ten stanowi, że w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi o którym mowa w art. 15, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Szereg (większość) wymienionych wyżej czynności realizowanych przez skarżącego nie stanowi czynności opodatkowanych. Mieszcząc się w działalności gospodarczej skarżącego, pozostają w większości poza systemem VAT, nie stanowiąc dostawy towarów ani świadczenia usług. Ocena taka nie dotyczy działalności dotyczącej pozyskiwania drewna i innych płodów leśnych i dokonywania komercyjnego obrotu nimi przez skarżącego. W ocenie Sądu nie można było uznać, że realizacja przedstawionych wyżej kompetencji pozostawała w pośrednim związku z działalnością opodatkowaną skarżącego. Nie służyła ona bowiem zasadniczej działalności opodatkowanej, wręcz odwrotnie ilość i jakość kompetencji wymienionych w ustawie o lasach wskazywała, że to działalność opodatkowana stanowi uzupełnienie zasadniczej działalności gospodarczej skarżącego, którą jest zrównoważona gospodarka leśna, pozwalająca zachować wartość wspólną, jaką stanowią lasy państwowe, dla kolejnych pokoleń.

2. Postępowanie podatkowe

2. 1. Uchybienie terminowi do wniesienia odwołania

Badając zaskarżone postanowienie organu podatkowego w sprawie I SA/Bd 76/14 Sąd zauważył, iż **postępowanie zabezpieczające stanowi odrębne postępowanie od postępowania kontrolnego czy też postępowania wymiarowego – nie jest jego częścią.**

Istota sporu w sprawie sprowadzała się do oceny, czy zgodne z prawem jest postanowienie w przedmiocie stwierdzenia uchybienia terminowi do wniesienia odwołania.

W niniejszej sprawie zdaniem organu, strona uchybiła terminowi, ponieważ decyzja została doręczona w trybie zastępczym (art. 150 O.p.). W ocenie natomiast skarżącej nie doszło do uchybienia terminowi, ponieważ decyzja została doręczona stronie zamiast pełnomocnikowi ustanowionemu w postępowaniu podatkowym.

Sąd podzielił pogląd wyrażony w wyroku WSA w Warszawie z 16 października 2007 r. (sygn. akt III SA/Wa 1278/07), zgodnie z którym ze względu na doniosłe skutki, jakie ustawa wiąże z faktem doręczenia decyzji, jak również z uwagi na okoliczność, że ustanowiony w art. 150 O.p. zastępczy tryb doręczenia jest wyjątkiem od zasady doręczenia pisma do rąk adresata, w przypadku osób fizycznych w trybie art. 148 O.p., przepis ten powinien być interpretowany ściśle, co oznacza, iż nie mogą istnieć jakiegokolwiek wątpliwości co do spełnienia określonych w nim wymogów warunkujących możliwość uznania, że przesyłka została w sposób prawidłowy, a co za tym idzie skutecznie doręczona.

Problem sprowadzał się do zagadnienia, czy postępowanie w sprawie zabezpieczenia jest postępowaniem odrębnym, czy też jest wpadkowym, incydentalnym nie mającym samodzielnego bytu w stosunku do już prowadzonego postępowania podatkowego, czy kontroli podatkowej. W orzecznictwie sądów administracyjnych istnieje rozbieżność w tej materii. Jedno stanowisko opowiada się za przyjęciem, że postępowanie zabezpieczające prowadzone jest w ramach już wszczętego i prowadzonego postępowania podatkowego czy kontroli podatkowej i nie ma ono charakteru odrębnego od tych postępowań (zob.: wyrok NSA z dnia 23 września 2008r., sygn. akt I FSK 1074/07; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 17 kwietnia 2012r. sygn. akt I SA/Gd 135/12). Stosownie natomiast do drugiego poglądu przeciwnie, postępowanie zabezpieczające stanowi odrębne postępowanie od postępowania kontrolnego czy też postępowania wymiarowego (zob.: wyrok NSA z dnia 22 kwietnia 2010r., sygn. akt II FSK 2146/08; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 12 stycznia 2012r. sygn. akt I SA/Wr 1578/11; wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 27 lutego r.

sygn. akt I SA/Bd 42/13; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2013r. sygn. akt I SA/Gd 532/13 - publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Sąd przychylił się do drugiego poglądu, dominującego w orzecznictwie, zgodnie z którym **postępowanie zabezpieczające stanowi odrębne postępowanie od postępowania kontrolnego czy też postępowania wymiarowego – nie jest jego częścią**. Wniosek taki można wyprowadzić z analizy przepisów Ordynacji podatkowej. Zgodnie z art. 165 O.p. postępowanie podatkowe wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 165 § 1). Wszczęcie postępowania z urzędu następuje w formie postanowienia (art. 165 § 2). Datą wszczęcia postępowania z urzędu jest dzień doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania (art. 165 § 4). Przepisów § 2 i § 4 nie stosuje się do postępowania w sprawie zabezpieczenia (art. 165 § 5 pkt 4). Z powyższych przepisów Ordynacji podatkowej wynika, że do wszczęcia z urzędu postępowania zabezpieczającego nie jest wymagane wydanie postanowienia i doręczenie go stronie tego postępowania, a więc odstępuje się od sformalizowanego wszczęcia postępowania. Do postępowania zabezpieczającego ma natomiast zastosowanie art. 165 § 1 O.p., co oznacza wszczęcie odrębnego postępowania w sprawie zabezpieczenia na majątku podatnika. O odrębności postępowania zabezpieczającego świadczy również treść art. 200 § 2 pkt 2 O.p., zgodnie z którym w sprawach m.in. zabezpieczenia nie wyznacza się stronie siedmiodniowego terminu do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego przed wydaniem decyzji przez organ podatkowy. Gdyby nie wyłączenie zamieszczone w art. 200 § 2 pkt 2 O.p. w postępowaniu zabezpieczającym konieczne byłoby, jak np. w postępowaniu podatkowym wymiarowym, wyznaczenie stronie terminu do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego. Należy również zwrócić uwagę, że o zabezpieczeniu zobowiązania podatkowego organ podatkowy orzeka w drodze decyzji administracyjnej (art. 33 § 4 O.p.), kończąc odrębne postępowanie w tej sprawie, bowiem w myśl art. 207 § 2 O.p. decyzja rozstrzyga sprawę co do jej istoty albo w inny sposób kończy postępowanie w danej instancji. Nie stanowi natomiast nigdy rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym czy wpadkowym. Natomiast określenie użyte w art. 33 § 2 O.p. "w toku postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej" oznacza, że decyzja o zabezpieczeniu może być wydana również w czasie toczącego się postępowania podatkowego lub toczącej się kontroli podatkowej. Nie oznacza to tym samym, że wydawana jest ona w trakcie postępowania kontrolnego lub podatkowego, wchodzi w zakres tych postępowań i toczy się w ramach tych postępowań. Powyższe oznacza wyłącznie kiedy zabezpieczenie może być dokonywane, w jakim czasie, a nie należy rozumieć tej regulacji jako wydania decyzji o zabezpieczeniu w ramach kontroli podatkowej lub postępowania wymiarowego. Pomimo

bowiem faktu, że postępowanie zabezpieczające jest merytoryczne i może być czasowo związane z postępowaniem podatkowym czy kontrolą podatkową, to stanowi ono odrębne od nich postępowanie (zob.: wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 30 listopada 2010r., sygn. akt III SA/Wr 578/10, LEX nr 758026).

Niezależnie od powyższego Sąd uznał, iż orzekające w powyższej sprawie organy podatkowe bezpodstawnie przyjęły skuteczne doręczenie decyzji w sprawie zabezpieczenia na zasadzie fikcji doręczenia - art. 150 § 1a O.p. Odwołując się do stanu faktycznego sprawy stwierdzono, że powtórne zawiadomienie o pozostawieniu decyzji (pisma) w placówce pocztowej, nastąpiło przed upływem 7 dni od daty pierwotnego zawiadomienia. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 150 i art. 228 § 1 pkt 1 O.p.

3. Sprawy ogólnoadministracyjne

3. 1. Opłata za magazynowanie odpadów bez wymaganej decyzji

Oddalając skargę w sprawie II SA/Bd 469/13 Sąd zauważył, że **sama możliwość dalszego wykorzystania przedmiotów lub substancji powstających ubocznie w ramach procesu produkcyjnego nie oznacza, że nie stanowią one odpadu w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. o odpadach (t.j. Dz.U. z 2010, Nr 185, poz.1243). Aby bowiem taki stan rzeczy zaistniał konieczne jest wystąpienie warunków dalszego ich wykorzystania, w tym przede wszystkim warunku pewności dalszego ich wykorzystania w ramach określonego procesu produkcyjnego. Uzależnienie zatem dalszego wykorzystania takich przedmiotów lub substancji od zdarzeń przyszłych i niepewnych, (np. wystąpienia określonej koniunktury gospodarczej), bez stworzenia jakiegokolwiek profilu i procesu produkcji oraz bez podjęcia jakichkolwiek działań wskazujących na rzeczywistość realizacji takiego zamiaru nie spełnia wymogu pewności ich wykorzystania.**

W przedmiotowej sprawie organy administracyjne, na podstawie art. 288 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz.150 ze zm., dalej powoływanej też jako ustawa) ustaliły skarżącej spółce wysokość niewniesionej opłaty za magazynowanie odpadów bez wymaganej decyzji określającej sposób i miejsce magazynowania odpadów. Ostatecznie wymierzona spółce opłata z tego tytułu stanowiła opłatę podwyższoną, jako że korzystanie przez spółkę ze środowiska w postaci

magazynowania odpadów miało miejsce, bez wymaganej decyzji określającej sposób i miejsce magazynowania odpadów.

Strony postępowania prezentowały przeciwne stanowiska co do kwestii zasadności zaliczenia przez orzekające organy przedmiotowych ścinków skór i strużyny skór oraz osadów z zakładowej oczyszczalni ścieków do kategorii odpadów.

Zdaniem Sądu o kwalifikacji danych substancji lub przedmiotów do określonej grupy odpadów decydowała obiektywna okoliczność w postaci źródła ich powstania, a nie wola zainteresowanej strony, czy nieprawidłowa ich kategoryzacja dokonana we wcześniejszych decyzjach organów. Dlatego też nie można było powielać dotychczasowego błędu i w dalszym ciągu niezgodnie z prawem kwalifikować sporne produkty i substancje, co słusznie podkreśliły orzekające w sprawie organy, wyjaśniając przyjętą w sprawie grupę i kod odpadów. W kwestii natomiast spełnienia w sprawie warunku definicji odpadu odwołującego się do faktycznego, zamierzonego lub nakazanego postępowania posiadacza z produktem, a polegającego na pozbywaniu się, zamiarze pozbycia się lub obowiązku pozbycia się produktu Sąd wyjaśniał, że wbrew twierdzeniom skarżącego warunek ten nie jest zależny wyłącznie od woli posiadacza (wytwórcy odpadu), lecz ocena jego musi być podyktowana wszystkimi okolicznościami danego przypadku, pozwalającymi ocenić rzeczywisty zamiar i postępowanie posiadacza odpadu. W doktrynie podkreśla się, że o istocie odpadu decyduje pojęcie „pozbywania się”, które jako że nie zostało zdefiniowane w ustawie odpadach, należy rozumieć tak, jak przyjmuje się to w języku potocznym, a więc jako usunięcie, wyeliminowanie, wykluczenie, oderwanie, zakończenie, zarzucenie czegoś niepotrzebnego, nieistotnego. Odpad jest zatem niepotrzebną i niepożądaną pozostałością np. określonego procesu, którą faktycznie usuwa, zamierza usunąć lub obowiązany jest usunąć jej posiadacz. Pozostałość ta nie jest celem i finalnym produktem danego procesu produkcyjnego i jako taka nie jest przydatna jej posiadaczowi, gdyż nie jest możliwe wykorzystanie jej w ten sam sposób i w tym samym celu w ramach procesu produkcyjnego, do którego przestała się już nadawać, być przydatna. Pozostałością z określonego procesu może być też produkt, który w nowej ustawie o odpadach z dnia 14 grudnia 2012 r. został zdefiniowany jako produkt uboczny nie będący odpadem.

Może także zaistnieć sytuacja, w której określony odpad utraci status odpadu. Przy dokonywaniu kwalifikacji danego produktu jako odpadu istotnym jest zatem odróżnienie tych możliwych sytuacji i poprzez zbadanie całokształtu okoliczności faktycznych danego przypadku, a więc zarówno tych, dotyczących postępowania posiadacza produktu i jego stosunku do niego, jaki i tych, związanych z danym procesem produkcyjnym i określonymi

obiektywnymi okolicznościami z nim związanymi. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dawniej ETS) z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie C-9/00 Palin Granit Oy i Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus (Zb. Orz. TE [2002] I-03533) podkreślono (co zostało także odzwierciedlone w art. 10 nowej ustawy o odpadach), że kwalifikacja rzeczy jako produktu ubocznego może mieć miejsce tylko wtedy, gdy ponowne użycie towarów czy surowców nie jest tylko prawdopodobne, ale pewne i nie wymaga uprzedniego przetworzenia, a także, gdy takie ponowne użycie jest integralną częścią procesu produkcji. **Sama możliwość dalszego wykorzystania przedmiotów lub substancji powstających ubocznie w ramach procesu produkcyjnego nie oznacza, że nie stanowią one odpadu w rozumieniu art. 3 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. o odpadach (t.j. Dz.U. z 2010, Nr 185, poz.1243).** Aby bowiem taki stan rzeczy zaistniał konieczne jest wystąpienie warunków dalszego ich wykorzystania, w tym przede wszystkim warunku pewności dalszego ich wykorzystania w ramach określonego procesu produkcyjnego. **Uzależnienie zatem dalszego wykorzystania takich przedmiotów lub substancji od zdarzeń przyszłych i niepewnych, (np. wystąpienia określonej koniunktury gospodarczej), bez stworzenia jakiegokolwiek profilu i procesu produkcji oraz bez podjęcia jakichkolwiek działań wskazujących na rzeczywistość realizacji takiego zamiaru nie spełnia wymogu pewności ich wykorzystania.**

3. 2. Opłata adiacencka

Stwierdzając nieważność decyzji organu I i II instancji w sprawie II SA/Bd 908/15 Sąd zauważył, że **stwierdzenie nieważności uchwały (aktu prawa miejscowego), stanowiącej materialnoprawną podstawę decyzji o ustaleniu opłaty adiacenckiej, nie stanowi przesłanki do wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego decyzją ostateczną, określonej w art. 145 § 1 pkt 8 K.p.a., bowiem nie jest to sytuacja przewidziana w dyspozycji tej normy prawnej. Stanowi natomiast przesłankę wyeliminowania z obrotu prawnego wydanych na podstawie takiej uchwały decyzji administracyjnej jako nieważnych - dotkniętych kwalifikowaną wadą określoną w art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a.**

Przedmiot sądowej kontroli legalności w niniejszej sprawie stanowiła decyzja samorządowego kolegium odwoławczego utrzymująca w mocy decyzję burmistrza o ustaleniu dla skarżących opłaty adiacenckiej z tytułu wzrostu wartości nieruchomości wynikającej z podziału działki.

Sądowi z urzędu znana była okoliczność, iż prawomocnym wyrokiem wojewódzki sąd administracyjny orzekł o nieważności w całości uchwały w przedmiocie ustalenia wysokości stawki procentowej opłaty adiacenckiej. Podkreślenia wymagało, że stwierdzenie przez sąd nieważności uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego, w świetle przepisów ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2015r. poz. 1515), skutkuje wyeliminowaniem tego aktu prawnego ze skutkiem *ex tunc*, czyli jako nieważnego od samego początku. Uchwała taka, także akt prawa miejscowego, nie wywołuje zatem żadnych skutków prawnych.

Wobec treści art. 98a ust. 1 i 1a ustawy o gospodarce nieruchomościami, w okolicznościach niniejszej sprawy, w sytuacji zatem, gdy prawomocnym wyrokiem sądu stwierdzono nieważność uchwały w przedmiocie ustalenia wysokości stawki procentowej opłaty adiacenckiej, tym samym odpadła podstawa prawna wydania przez burmistrza decyzji o ustaleniu dla skarżących opłaty adiacenckiej, w oparciu o tę właśnie uchwałę organu stanowiącego gminy.

W ocenie Sądu, nie budziło wątpliwości, iż w toku postępowania sądowoadministracyjnego w niniejszej sprawie zrealizowała się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, jako że decyzja ta musi być oceniona jako wydana bez podstawy prawnej. W konsekwencji zaistniała również przesłanka do stwierdzenia nieważności skarżonej decyzji samorządowego kolegium odwoławczego, jako dotkniętej kwalifikowaną wadą, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje okoliczność, iż skutki te są następstwem dopiero późniejszego od podjęcia tych decyzji - wyeliminowania z obrotu prawnego uchwały stanowiącej ich podstawę prawną.

Sąd zauważył jednocześnie, że **stwierdzenie nieważności uchwały (aktu prawa miejscowego), stanowiącej materialnoprawną podstawę decyzji o ustaleniu opłaty adiacenckiej, nie stanowi przesłanki do wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego decyzją ostateczną, określonej w art. 145 § 1 pkt 8 K.p.a., bowiem nie jest to sytuacja przewidziana w dyspozycji tej normy prawnej. Stanowi natomiast przesłankę wyeliminowania z obrotu prawnego wydanych na podstawie takiej uchwały decyzji administracyjnej jako nieważnych - dotkniętych kwalifikowaną wadą określoną w art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a.** Sąd podzielił argumentację powołaną w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów NSA z dnia 19 marca 2012r. sygn. I OPS 2/12.

Rolą sądu administracyjnego, w sytuacji gdy zachodzą przyczyny określone w art. 156 K.p.a. lub w innych przepisach jest stwierdzenie nieważności decyzji lub postanowienia

w całości lub w części, po myśli art. 145 § 1 pkt 2 P.p.s.a. Zbędne bowiem i naruszające zasady ekonomiki procesowej byłoby wyłącznie uchylenie decyzji tylko po to, by właściwe organy lub strona miały inicjować odrębne postępowanie administracyjne, celem stwierdzenia nieważności czyli kwalifikowanych wad decyzji stwierdzonych już wszakże w postępowaniu sądownoadministracyjnym. Sąd zważył jednocześnie, że nie zaistniały w sprawie określone w przepisach K.p.a. przeszkody do orzeczenia o nieważności decyzji.

Niezależnie od powyższego, Sąd również z urzędu stwierdził, że kwalifikowaną wadą nieważności, określoną w art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. dotknięta jest od jej wydania decyzja burmistrza w części obejmującej punkty 2-4, brak jest bowiem jakiegokolwiek podstawy prawnej do orzekania przez organ administracji we władczej indywidualnej formie decyzji administracyjnej o sposobie, terminie uiszczenia przedmiotowej opłaty i konsekwencjach niedopełnienia tego obowiązku. Samorządowe kolegium odwoławcze, powyższą kwalifikowaną wadę prawną winno konwalidować w postępowaniu odwoławczym (art. 138 § 1 pkt 2 K.p.a.) czego zaniechało, utrzymując w mocy decyzję w części dotkniętej nieważnością. Tym samym zaskarżona decyzja, w części w której utrzymała w mocy decyzję organu pierwszej, została wydana z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a.).

3. 3. Odszkodowanie za nieruchomości wydzieloną pod drogę publiczną

Rozpatrując skargę w sprawie II SA/Bd 99/15 Sąd stwierdził, że **tylko wydzielenie działek gruntu pod drogi publiczne determinuje przejście ich z mocy prawa na własność gminy i tym samym uprawnia do orzeczenia o odszkodowaniu w trybie administracyjnym określonym w art. 98 ust. 3 u.g.n.**

Istotę sporu w rozpatrywanej sprawie stanowiła kwestia, czy w wyniku zatwierdzenia podziału działki, dokonanego na wniosek jej dotychczasowych współwłaścicieli, nowopowstałe działki wydzielone zostały pod drogę publiczną, czy też wydzielenie ich nastąpiło pod drogę wewnętrzną. W związku z tym, iż tylko wydzielenie działek gruntu pod drogi publiczne uprawnia do orzeczenia o odszkodowaniu w trybie administracyjnym określonym w art. 98 ust. 3 u.g.n. , rozstrzygnięcie tej spornej między stronami kwestii przesądzało o legalności zaskarżonej decyzji oraz decyzji ją poprzedzającej.

W orzecznictwie sądownoadministracyjnym przyjęto, że za działkę wydzieloną pod drogę w rozumieniu art. 98 ustawy o gospodarce nieruchomościami, która przechodzi z mocy prawa na własność gminy, rozumie się działkę przeznaczoną na urządzenie drogi publicznej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w przypadku braku takiego

planu, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Gd 614/12; wyrok WSA w Warszawie z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 2868/13 - dostępne na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl). Skutek w postaci nabycia z mocy prawa przez gminę na własność wydzielonych na skutek podziału działek gruntu może dotyczyć więc tylko działek, które zostały już uprzednio zaplanowane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako droga publiczna w rozumieniu u.d.p. O przejściu prawa własności z mocy prawa na podstawie art. 98 ust. 1 u.g.n. w zw. art. 93 ust. 1 u.g.n. decyduje bowiem ustalone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (a w przypadku jego braku - w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – art. 94 ust. 1 pkt 2 u.g.n.) przeznaczenie terenu. Wynika to z tego, że- jak wskazano wyżej- warunkiem orzeczenia o odszkodowaniu za nieruchomości wydzieloną pod drogę publiczną jest dokonanie podziału nieruchomości. Podziału nieruchomości objętej planem miejscowym można zaś dokonać, w świetle art. 93 ust. 1 i 2 u.g.n, jeżeli jest on zgodny z ustaleniami planu miejscowego, w tym w zakresie przeznaczenia terenu. Ustalenie zaś przeznaczenia terenu, rozbudowy i budowy systemów komunikacji, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym, jakimi są drogi gminne, dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 10 i ust. 3 pkt 4a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n.).

W niniejszej sprawie nie zostało wskazane wprost w decyzji podziałowej, pod jaki rodzaj drogi zostały wydzielone działki objęte decyzją odszkodowawczą, niemniej jednak, co ma istotne znaczenie w sprawie, zostało w niej stwierdzone, że podział następuje zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Przedmiotowy plan wskazywał natomiast wyraźnie i jednoznacznie, że teren działek gruntu został wydzielony w planie jako teren dróg wewnętrznych. Sąd podzielił ugruntowane w orzecznictwie sądów administracyjnych stanowisko o istotności i przesądającym znaczeniu treści decyzji podziałowej w sprawach o ustalenia odszkodowania za nieruchomości wydzieloną pod drogę jako decyzji, na podstawie której dochodzi do wydzielenia działki gruntu pod drogę publiczną, które stosownie do art. 98 ust. 1 u.g.n. przechodzą na własność gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja zatwierdzająca podziału stała się ostateczna (wyrok NSA z dnia 10 września 2014 r. sygn.. akt I OSK 229/13; wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt I OSK 986/11 - dostępne na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl). W związku z tym, to z decyzji podziałowej, w tym jej podstawy

prawnej musi wynikać, że wydzielona działka gruntu została wydzielona pod drogę publiczną, a nie jedynie pod drogę wewnętrzną, która choć jest ciągiem komunikacyjnym, to jednak nie ma charakteru publicznego (wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt I OSK 1705/13, dostępny na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl).

Przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami nie zawierają podstawy do nadania działce, nieprzewidzianej w planie zagospodarowania przestrzennego pod drogę gminną, charakteru drogi gminnej. W świetle art. 98 ust. 1 ustawy, własność takiej nieruchomości nie przechodzi na gminę, gmina nie ma prawa wystąpić w takim przypadku o dokonanie wpisu prawa własności nieruchomości w księdze wieczystej w trybie art. 98 ust. 2 ustawy. W sytuacji, gdy skutkiem danego unormowania jest de facto wywłaszczenie nieruchomości polegające na pozbawieniu właściciela prawa własności na rzecz skarbu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, to przesłanki tego wywłaszczenia powinny jasno wynikać z przepisów prawa, a wywłaszczenia tego „nie można domniemywać” (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Gd 614/12, dostępny na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl).

W ocenie Sądu spornym działkom nie można było przypisać funkcji drogi publicznej, i w efekcie uznać, że literalna treść miejscowego planu, na podstawie którego wydano decyzję podziałową, nie ma zastosowania w sprawie. Ponadto należy mieć na uwadze, że w przepisach prawa administracyjnego brak jest normy uzasadniającej wypłatę odszkodowania w przypadku, gdy ograniczenie wykonywania prawa własności nieruchomości przeznaczonej pod drogę ma charakter jedynie faktyczny. W szczególności przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami nie zawierają podstawy do wypłaty takiego odszkodowania. Zapłata odszkodowania przewidziana jest w ustawie w przypadku wywłaszczenia polegającego, zgodnie z art. 112 ust. 2 ustawy, na pozbawieniu albo ograniczeniu, w drodze decyzji, prawa własności, prawa użytkowania wieczystego lub innego prawa rzeczowego na nieruchomości. Ustawa nie normuje natomiast przypadku faktycznego ograniczenia prawa własności nieruchomości przeznaczonej pod drogę i wypłaty odszkodowania w takiej sytuacji. W przepisach prawa administracyjnego uregulowana jest jedynie sytuacja utraty przez właścicieli nieruchomości na rzecz jednostki samorządu terytorialnego prawa własności nieruchomości przeznaczonej pod drogę, przewidziana w art. 98 § 1 ustawy. Sąd podzielił stanowisko, że w aktualnie obowiązującym stanie prawnym odszkodowanie za faktyczne ograniczenie prawa własności może być dochodzone jedynie przed sądem cywilnym. W sytuacji zaistnienia ograniczenia możliwości wykonywania prawa własności przez właścicieli nieruchomości przeznaczonych pod drogi wewnętrzne, które

w rzeczywistości pełnią rolę dróg publicznych, właścicielowi przysługiwać będzie zatem jedynie droga cywilna do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w tym zakresie. (ww. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Gd 614/12; J. Jaworski, A. Prusaczyk, A. Tułodziecki, M. Wolanin Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz CH Beck Warszawa 2011 str. 654). Ocena zasadności cywilnych roszczeń skarżących z tego tytułu pozostaje poza zakresem niniejszej sprawy administracyjnej.

Odnosząc się do stwierdzenia organu, iż „można uznać” publiczny charakter przedmiotowych działek z uwagi na to, że służą one właścicielom wydzielonych działek, wskazać należy, że droga wewnętrzna ze swej istoty służy potrzebom lokatorów nieruchomości przy niej się znajdujących. Sensem wyodrębnienia kategorii takich dróg było zapewnienie działkom budowlanym dostępu do drogi publicznej, co z kolei jest wymogiem przewidzianym w §14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r., nr 75, poz. 690), w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1409). Nieuzasadnionym jest więc twierdzenie, iż pozostawienie przedmiotowych działek w katalogu dróg wewnętrznych pozbawi mieszkańców wydzielonych działek dostępu do drogi publicznej. Argument, iż droga zakwalifikowana, co jak sam zauważa organ, jako droga wewnętrzna zyskuje walor drogi publicznej ze względu na to, iż korzystają z niej lokatorzy połączonych z tą drogą działek, uznać trzeba za całkowicie chybiony.

Stwierdzić ponadto należało, że o tym, czy droga jest w istocie drogą publiczną nie mogą decydować technologiczne aspekty jej wykonania. Charakter drogi wewnętrznej wynika ze stosownego aktu administracyjnego, jest to więc status prawny nadany w granicach przysługującego organom administracji publicznej władztwa. Brak fizycznych barier uniemożliwiających lub ograniczających dostęp do niej nie ma wpływu na to, do jakiej kategorii daną drogę należy zakwalifikować. Przeciwny wniosek prowadziłby do nie dającej się zaakceptować konstatacji, iż to w istocie inicjatywa zarządcy drogi, polegająca np. na zainstalowaniu szlabanu lub bramy decydowałaby o tym, czy drogę zaliczyć należy do kategorii publicznych czy wewnętrznych. W związku z tym to, że dostęp do drogi wewnętrznej może mieć osoba postronna, która nieograniczona żadną fizyczną blokadą ma możliwość skorzystania z niej, nie jest powodem, by uznać ją za drogę publiczną. W podobny sposób ocenić należy podnoszoną uwagę, iż nawierzchnia przedmiotowych działek utwardzona została kruszywem budowlanym. Wyłożenie drogi wewnętrznej tłuczniem, czy przykładowo brukiem lub asfaltem, nie ma wpływu na kategorię, do której przynależy,

podobnie jak pozbawienie drogi gminnej litej nawierzchni nie powoduje utracenia przez nią waloru drogi publicznej.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, stwierdzając że wydzielona w wyniku podziału droga na przedmiotowych działkach stanowi drogę wewnętrzną i nie została w prawem przewidziany sposób zaliczona do żadnej z kategorii dróg publicznych, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie doszło do istotnego naruszenia przepisów prawa materialnego określonych w art. 98 ust. 1 i 3 u.g.n.. W stanie faktycznym i prawnym niniejszej sprawy brak było podstaw do zastosowania tych przepisów odnośnie wymienionych działek, albowiem tylko wydzielenie działek gruntu pod drogi publiczne determinuje przejście ich z mocy prawa na własność gminy i tym samym uprawnia do orzeczenia o odszkodowaniu w trybie administracyjnym określonym w art. 98 ust. 3 u.g.n.

ROZDZIAŁ III

WYMIERZONE GRZYWNY

Wpływ i załatwienia wniosków o wymierzenie grzywny obrazuje poniższa tabela zawierająca dane odnoszące się do 2016 r.

L.p.	Rodzaj grzywny	Wpływ wniosków/skarg o wymierzenie grzywny	ZAŁATWIONO						
			Ogółem (wymierzenia, oddalenia, inne)	Wymierzono grzywnę			Suma pieniężna przyznana od organu na rzecz skarżącego	Oddalono wniosek/skargę o wymierzenie grzywny	W inny sposób
				na wniossek	z urzędu	łącznie wymierzone grzywny (w złotych)			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	
1	grzywna z art. 55 § 1 p.p.s.a.	10	11	4		1200 zł		3	4
2	grzywna z art. 112 p.p.s.a.	0	0	0	0	0		0	0
3	grzywna z art. 145a § 2 p.p.s.a.		0		0	0			
4	grzywna z art. 145a § 3 p.p.s.a.	0	0	0	0	0	0	0	0
5	grzywna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	28	24	3	0	4500 zł	0	9	12
6	grzywna z art. 154 § 1 p.p.s.a.	1	2	1		700 zł	0	1	0
7	grzywna z art. 155 § 3 p.p.s.a.		0		0	0			

W sprawach **II SO/Bd 8/16**, **II SO/Bd 9/16** **II SO/Bd 16/16** **II SO/Bd 17/16** Sąd wymierzył grzywnę z art. 55 § 1 p. p. s. a. na łączną kwotę 1200 zł

Wyrokiem Sądu z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt **II SA/Bd 557/15** wymierzono inspektorowi nadzoru budowlanego grzywnę w wysokości 700 zł. Orzeczenie jest prawomocne.

W powyższej sprawie spełnione zostały przesłanki uzasadniające wymierzenie organowi grzywny w związku z niewykonaniem prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 10 lipca 2014 r., w sprawie o sygn. akt II SAB/Bd 284/13. Z udzielonej przez organ odpowiedzi na skargę nie wynikało by organ zastosował się do ww. wyroku i wykonał go w określonym w nim terminie. Dlatego też w oparciu o przepis art. 154 § 1 p.p.s.a., wymierzono organowi grzywnę, określając jej wysokość, zgodnie z art. 154 § 6 p.p.s.a na kwotę 700 zł. Przy określeniu wysokości grzywny Sąd wziął pod uwagę wielkość okresu zwłoki w niewykonaniu wyroku, wynoszący blisko 11 miesięcy, jednakże z drugiej strony Sąd wziął pod uwagę, że organ całkowicie nie zlekceważył wyroku Sądu, lecz podejmował szereg działań, które jakkolwiek podejmowane były z opóźnieniem i w dużym stopniu wadliwie, to jednak doprowadziły do sytuacji wykonania wyroku, choć z przekroczeniem terminu.

W sprawie o sygn. akt **II SAB/Bd 106/15** wyrokiem Sądu z dnia 16 lutego 2016 r. wymierzono inspektorowi nadzoru budowlanego grzywnę w wysokości 3.000 zł.

Orzeczenie jest prawomocne.

Skarżący wniósł skargę na bezczynność organu w sprawie wydania decyzji dotyczącej wybudowania budynku gospodarczego na działce z odstępstwem od pozwolenia na budowę.

Za nieprawidłowe Sąd uznał stanowisko organów, że zarzut skarżących o przekroczeniu przez sporny obiekt granicy działki nie ma wpływu na prowadzone w sprawie postępowanie, jako że w postępowaniu legalizacyjnym organy nadzoru budowlanego nie posiadają instrumentów prawnych w zakresie egzekwowania prawa inwestora do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, a spory w tym zakresie należą do właściwości sądu cywilnego.

W przedmiotowej sprawie sąd przyjął, że wbrew stanowisku organów, iż kwestia tytułu inwestora do nieruchomości przeznaczonej na cele budowlane objęta jest kontrolą właściwych organów administracji zarówno w postępowaniu o udzielenia pozwolenia na budowę (art. 32 ust. 4 pkt 2, art. 33 ust. 2 pkt 2 prawa budowlanego z 1994 r.), jak i w postępowaniu, którego przedmiotem jest legalizacja obiektu budowlanego wybudowanego bez pozwolenia na budowę (art. 48 ust. 3 pkt 2 prawa budowlanego z 1994 r.) oraz w postępowaniu naprawczym prowadzonym w trybie art. 51 i art. 50 prawa budowlanego z 1994 r. Zbadanie bowiem okoliczności, czy inwestor posiada prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane jest kwestią z zakresu prawa budowlanego i prawa administracyjnego, a nie tylko prawa cywilnego, a poza tym z punktu widzenia konstytucyjnie chronionego prawa własności, nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której mogłoby dojść do zalegalizowania robót budowlanych wykonanych przez inwestora z naruszeniem prawa własności osób trzecich i w której w ramach postępowania

legalizacyjnego (naprawczego) inwestor osiągnąłby więcej, niż w postępowaniu prowadzonym w granicach określonych przez przepisy prawa. Nie oznacza to jednak, że organy administracji orzekające w sprawach uregulowanych prawem budowlanym są właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących tego, kto posiada tytuł prawny do określonej nieruchomości, niemniej jeżeli taki spór się pojawi, to rozstrzygnąć o nim może tylko sąd powszechny. Rzeczą organu jest każdorazowo rozważanie, czy w okoliczności konkretnej sprawy rozstrzygnięcie sporu cywilnego rzeczywiście stanowi zagadnienie wstępne w sprawie budowlanej.

W ocenie Sądu, okoliczności niniejszej sprawy, z uwzględnieniem treści wiążących wyroków WSA w Bydgoszczy prowadziły do wniosku, że wadliwe działanie, w szczególności bezpodstawne orzeczenia o zawieszeniu i odmowie podjęcia postępowania w kontekście uprzedniego orzeczenia Sądu z dnia 14 października 2014 r. o przewlekłym prowadzeniu postępowania, były wynikiem niedbałości, nierzetelności organu i uchylenia się od rozstrzygnięcia merytorycznego sprawy poprzez podejmowanie działań o charakterze czynności pozornych. Uzasadniało to zatem w dacie wniesienia skargi, zarzut beczynności, a właściwie przewlekłego prowadzenia postępowania, które miało charakter rażącego naruszenia prawa strony do załatwienia sprawy w ustawowym terminie.

Sąd miał także na uwadze tę okoliczność, że po wniesieniu skargi, wprawdzie postanowieniem z dnia 4 listopada 2015 r. organ podjął zawieszone postępowanie, jednakże do dnia orzekania przez Sąd (16 lutego 2016 r.) mimo upływu dalszych trzech miesięcy, sprawa nie została nadal merytorycznie rozstrzygnięta.

Sąd, uwzględniając skargę, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 1a ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zobowiązał organ do wydania decyzji w sprawie, w terminie miesiąca od otrzymania prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, stwierdzając jednocześnie, że organ dopuścił się beczynności i przewlekłego prowadzenia postępowania, które miały charakter rażącego naruszenia prawa.

Wyrokiem Sądu z dnia 5 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt **II SAB/Bd 92/16** wymierzono inspektorowi nadzoru budowlanego grzywnę w wysokości 1.000 zł.

Orzeczenie jest nieprawomocne. Skarżący złożył skargę na beczynność organu w załatwieniu sprawy dotyczącej legalizacji samowoli budowlanej, wszczętej postanowieniem. W dacie wniesienia przez skarżącego do sądu administracyjnego skargi jak również w dacie orzekania przez Sąd organ pozostawał w beczynności w załatwieniu sprawy administracyjnej, gdyż do dnia wniesienia skargi nie załatwił sprawy administracyjnej

w jakikolwiek sposób, ani poprzez wydanie w tej sprawie decyzji administracyjnej ani też dokonanie czynności. Postępowanie legalizacyjne zostało jednak zawieszono.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd dopatrywał się działań organu, które mają cechę pozorności. Postanowieniem z 1 grudnia 2015 r. organ zawiesił postępowanie do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ. W uzasadnieniu wskazano, że zawieszenie nastąpi do czasu uzyskania zaświadczenia o zgodności budowy i rozbudowy z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w przypadku braku obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego.

W ocenie Sądu analiza okoliczności sprawy i sekwencja czynności procesowych organów administracji dawała podstawy do uznania, że stwierdzona beczynność i przewlekłość miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa art. 149 § 1 a P.p.s.a. Była ona konsekwencją niewłaściwego stosowania prawa i naruszenia obowiązku dostatecznego i szybkiego wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Wyrokiem z dnia 18 października 2016 r. Sąd wymierzył grzywnę organowi w wysokości 500 zł - sygn. akt **II SAB/Bd 93/16**. Orzeczenie nie jest prawomocne.

W powyższej sprawie skarga na beczynność organu wniesiona została przez skarżący podmiot już czwarty raz. Wszystkie dotychczasowe skargi w sprawach prowadzonych pod sygnaturami II SAB/Bd 118/15, II SAB/Bd 3/16 i II SAB/Bd 45/16 zostały uwzględnione. Stwierdzone rażące naruszenie prawa wiązało się zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie tyle z przekroczeniem terminu, co z uporczywością organu w nieudzielaniu informacji publicznej zgodnie z wnioskami. Z tego powodu Sąd przychylił się do wniosku strony skarżącej o wymierzenie organowi grzywny, co uczyniono na podstawie art. 149 § 2 p.p.s.a.

Stosując instytucję przewidzianą w art. 155 § 2 p.p.s.a. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy dnia 6 grudnia 2016 r. wydał postanowienie o poinformowaniu wójta o istotnym naruszeniu prawa przy trybie uznania się przez kierownika gminnego ośrodka pomocy społecznej za organ niewłaściwy w sprawie. Orzeczenie wydano po rozpoznaniu skargi na postanowienie samorządowego kolegium odwoławczego w przedmiocie niedopuszczalności odwołania sygn. akt **II SA/Bd 1070/16**.

W powyższej sprawie skarżący wystąpił do gminnego ośrodka pomocy społecznej o „udzielenie ubezpieczenia zdrowotnego na 90 dni”. Kierownik gminnego ośrodka pomocy społecznej poinformował wnioskodawcę, że w związku ze złożonym przez niego podaniem

o „udzielenie ubezpieczenia zdrowotnego na 90 dni”, podjął trzykrotne nieudane próby przeprowadzenia z nim wywiadu środowiskowego oraz, iż z informacji pozyskanych w środowisku lokalnym wynika, że wnioskodawca nie jest mieszkańcem gminy, a zatem nie jest możliwe wydanie decyzji w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie pouczył, że wniosek o udzielenie świadczenia skarżący powinien złożyć w gminie, w której zamieszkuje i w której skoncentrowane jest jego centrum życiowe. Od tego pisma skarżący wniósł odwołanie, traktując to pismo jako decyzję. SKO wydało postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania, na które skarżący wniósł skargę do tut. Sądu.

Sąd stwierdził, iż Kierownik GOPS nie mógł poprzestać wyłącznie na poinformowaniu skarżącego o fakcie, iż nie jest właściwy, a podanie skarżący powinien skierować do innego organu. Zgodnie bowiem z art. 66 § 3 kpa, gdy organ uznał się za niewłaściwy i jednocześnie nie jest w stanie ustalić organu właściwego, to powinien w takiej sytuacji zwrócić skarżącemu podanie w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

Przywołane wyżej unormowanie ma zastosowanie na etapie wstępnej analizy podania. Instytucja zwrotu podania ma na celu uniemożliwienie pozostawienia żądania strony bez jakiegokolwiek reakcji procesowej. Brak wydania postanowienia w przedmiocie zwrotu podania, naraża organ na zarzut bezczynności, rozumianej jako brak podjęcia przewidzianych prawem działań, ale przede wszystkim pozbawia stronę prawa do zaskarżenia takiego sposobu postępowania przez organ. Sąd zauważył, że z treści odwołania oraz skargi wynika, iż skarżący nie zgadzał się ze stanowiskiem GOPS co do braku właściwości tego organu. Brak wydania stosownego postanowienia wraz z uzasadnieniem, na które służy zażalenie do SKO, pozbawił skarżącego obrony jego prawa do żądania zweryfikowania stanowiska GOPS w przedmiocie właściwości. Ograniczenie się przez organ do skierowania pisma, przy jednoczesnym nie wydaniu zaskarżalnego postanowienia i pozostawieniu w aktach podania oraz załączonych do niego dokumentów, stanowiło istotne naruszenia art. 66 § 3 kpa.

ROZDZIAŁ IV

POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE

W 2016 roku nie odbyło się ani jedno posiedzenie mediacyjne.

WSA w Bydgoszczy podjął rozstrzygnięcia w trybie uproszczonym w skargach z zakresu bezczynności w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej w następujących sprawach: II SAB/Bd 56/16, II SAB/Bd 58/16, II SAB 90/16, II SAB 112/16, II SAB/Bd 113/16.

ROZDZIAŁ V

PRAWO POMOCY

W 2016 roku w WSA w Bydgoszczy zarejestrowano łącznie 705 wniosków o przyznanie prawa pomocy, z czego w 465 sprawach zawarto wnioski o przyznanie prawa pomocy o zwolnienie od kosztów sądowych, w 19 o ustanowienie pełnomocnika procesowego, a w 221 o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika procesowego. Wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie w całości w 74 sprawach (11,67% załatwień prawa pomocy). Sąd uwzględnił prośbę skarżących przyznając prawo pomocy częściowo w 212 przypadkach, natomiast w 199 sprawach wydano postanowienia o odmowie przyznania prawa pomocy (31,39% rozstrzygnięć w przedmiocie prawa pomocy).

Lp.	Wniosek o przyznanie prawa pomocy w postaci:	Wpłynęło	ZAŁATWIONO					
			Ogółem (kolumny 4-8)	Przyznano prawo pomocy co do całości wniosku	Przyznano prawo pomocy co do części wniosku	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	W inny sposób
	1	2	3	4	5	6	7	8
1	zwolnienia od kosztów	465	399	49	130	121	71	28
2	ustanowienia pełnomocnika procesowego	19	13	2		3	2	6
3	zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika procesowego	221	222	23	82	75	14	28

ROZDZIAŁ VI

POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU

1. Narady

W ubiegłym roku przeprowadzono cotygodniowe narady wydziałowe, jak również narady wszystkich Sędziów WSA w Bydgoszczy, podczas których omawiano problematykę orzeczniczą oraz poruszono bieżące sprawy organizacyjne tut. Sądu. Wnioski zawarte w protokołach z narad przekazane były do Biura Orzecznictwa NSA.

Podczas narad poruszane były między innymi następujące zagadnienia:

- omówienie opracowania „Warunki usytuowania budynku na działce budowlanej przewidziane w § 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422) w orzecznictwie sądów administracyjnych”;
- analiza orzecznictwa sądów administracyjnych w związku z decyzjami o czasowym odebraniu zwierzęcia na podstawie art. 7 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2013 r. poz. 856, ze zm.);
- analiza opracowania „Problemy wynikające z unijnej zasady autonomii proceduralnej w orzecznictwie sądów administracyjnych”;
- omówienie opracowania „Doręczanie dokumentów sądowych w sprawach sądownoadministracyjnych w obrocie zagranicznym”;
- problematyka opracowania „Moc dowodowa dokumentów zagranicznych”;
- omówienie opracowania „Wymagania dotyczące nowej zabudowy ustalone w decyzji o warunkach zabudowy, na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 7 ustawy z dnia 27 marca 2013 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (DZ.U. z 2015 r. poz. 199, ze zm.);
- omówienie opracowania „Postępowanie w sprawie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia. Analiza orzecznictwa”;
- omówienie opracowania „Zwrot środków pochodzących z funduszy Unii Europejskiej rozdysponowanych w latach 2004-2013 w orzecznictwie sądów administracyjnych”;

- analiza opracowania „Stosowanie Konwencji o ochronie Praw Człowieka przez sądy administracyjne”;
- problematyka dot. jednolitego stanowiska sądów administracyjnych co do warunków skutecznego zaskarżenia przewlekłego prowadzenia postępowania przed organami podatkowymi;
- omówienie opracowania „Skarga na niezgodność z prawem Unii Europejskiej prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego”;
- podsumowanie pracy orzeczniczej w 2016 r. oraz omówienie bieżących problemów dot. jednolitości orzecznictwa oraz sprawności postępowania w sądach administracyjnych.

2. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe

- Konferencja „Wiosenny Przegląd Orzecznictwa Podatkowego – Toruń,
- 123 Konferencja Podatkowa „Wartość wartości nierówna – ustalenie wartości rzeczy i praw w prawie podatkowym” – Toruń,
- Konferencja szkoleniowa sędziów orzekających w sprawach gospodarczych – Dźwirzyno,
- Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Dylematy wynikające z realizacji prawa dostępu do informacji publicznej i ochrony danych osobowych” – Łódź,
- Konferencja dla sędziów orzekających w sprawach podatkowych – Gniew,
- Konferencja dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych dot. problematyki unikania opodatkowania – Warszawa,
- Ogólnopolska Konferencja naukowo-szkoleniowa sędziów sądów administracyjnych – Kraków,
- Konferencja sędziów NSA – Józefów,
- Konferencja pt. Economy, Tax & Crime – Toruń,
- Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Zasady a prawo administracyjne” – Łódź,
- Kujawsko-Pomorska Konferencja Organów Podatkowych i Celnych – koordynacja działań organów w celu skutecznego zwalczania przepisów gospodarczych – Toruń.

3. Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej w 2016 r. realizował zadania w zakresie przewidzianym Regulaminem wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych, jak również powierzone sprawy z zakresu udostępniania przez Sąd informacji publicznych w ramach czego odnotowano:

1. ogólna liczba wniosków o udostępnienie informacji publicznej – 43
2. ilość wniosków o wydanie kopii orzeczenia w trybie dostępu do informacji publicznej – 1
3. ilość wniosków załatwionych poprzez udzielenie informacji – 43 (w tym 1 dotyczący wydania kopii orzeczenia)
4. ilość wniosków o udzielenie informacji publicznej załatwionych w formie decyzji administracyjnej – 1,
5. ilość wydanych decyzji o warunkach ponownego wykorzystania informacji publicznej lub o wysokości opłat – 0.

Do Wydziału wpłynęło 156 pism, w ramach petycji, skarg i wniosków. Podobnie jak w poprzednich latach większość, bo aż 80 % stanowiły pisma, w których strony wnioskujące zwracały się za pośrednictwem tut. Sądu do innych jednostek i podmiotów.

W żadnej ze spraw, nie potwierdziły się formułowane w ramach skarg i wniosków zarzuty dotyczące działalności Sądu.

Wszystkie sprawy, o których mowa w powyższej informacji, załatwiane były niezwłocznie.

Nie odnotowano wpływu petycji rozpoznawanych w trybie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2014 r., poz. 1195).

ROZDZIAŁ VII

DANE TELEADRESOWE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy

Jana Kazimierza 5
85-035 Bydgoszcz
tel. centrala: 52 3762419

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy

Sędzia NSA Zdzisław Pietrasik
e-mail: prezes@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Sekretariat Prezesa:

Julita Petr-Krzyżanowska
tel.: 52 3762414
fax.: 52 3762462
e-mail: sekretariat@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Dyrektor Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy

Krystyna Pełowska
tel.: 52 3762411
fax: 52 3762452
e-mail: administracja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Audytór Wewnętrzny Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy

Urszula Riegel
tel.: 52 3762470
e-mail: audytor@bydgoszcz.wsa.gov.pl

I Wydział Orzeczniczy

Przewodniczący Wydziału:

Prezes Sądu
Sędzia NSA Zdzisław Pietrasik

Zastępca Przewodniczącego Wydziału:

Sędzia WSA Izabela Najda-Ossowska

Kierownik Sekretariatu Wydziału I:

Beata Banachowicz
tel.: 52 3762418

fax: 52 3762445

e-mail: wydzial.pierwszy@bydgoszcz.wsa.gov.pl

II Wydział Orzeczniczy

Przewodniczący Wydziału:

Wiceprezes Sądu

Sędzia WSA Leszek Tyliński

Zastępca Przewodniczącego Wydziału:

Sędzia WSA Elżbieta Piechowiak

Kierownik Sekretariatu Wydziału II:

Małgorzata Kraus

tel.: 52 3762417

fax: 52 3762473

e-mail: wydzial.drugi@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej

Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy:

Sędzia WSA Teresa Liwacz

tel.: 52 3762403

Kierownik Sekretariatu Wydziału Informacji Sądowej:

Miłosława Kubis-Greń

tel.: 52 3762421

fax: 52 3762464

e-mail: informacja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku

Informacja o właściwości sądu oraz wnioski dotyczące działalności sądu:

tel.: 52 3762406, 3762421

fax: 52 3762464

e-mail: informacja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Biblioteka:

tel.: 52 3762414

fax: 52 3762462

e-mail: biblioteka@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Informatycy:

Przemysław Świerzyński

tel.: 52 3762420

Norbert Sikorski

tel.: 52 3762422

e-mail: informatyk@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Oddział Spraw Ogólnych i Osobowych i Administracyjno - Gospodarczy

Kierownik Oddziału:

Elżbieta Obrębska

tel.: 52 3762408

fax: 52 3762425

e-mail: administracja@bydgoszcz.wsa.gov.pl

Archiwum:

Kierownik Archiwum

Karolina Bonczkowska

tel.: 52 3762490

Oddział Finansowo-Budżetowy

Główny Księgowy:

Beata Knorps

tel.: 52 3762415

fax: 52 3762509

e-mail: ksiegowosc@bydgoszcz.wsa.gov.pl

ROZDZIAŁ VIII TABELE

1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2016 r.

Sprawy SA

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym		
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	
I Wydział	204	903	926	665	261	181
II Wydział	551	1612	1553	1181	372	610
RAZEM	755	2515	2479	1846	633	791

Sprawy SAB

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym		
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	
I Wydział	4	9	11	6	5	2
II Wydział	33	130	139	92	47	24
RAZEM	37	139	150	98	52	26

Sprawy SO

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono			Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym		
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	
I Wydział	3	7	7	-	7	3
II Wydział	1	30	20	2	18	11
RAZEM	4	37	27	2	25	14

Ogółem	796	2691	2656	1946	710	831
---------------	------------	-------------	-------------	-------------	------------	------------

2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2016

L. p.	Symbol sprawy	Rodzaje spraw	wpływ	% ogółu wpływu
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	142	5,65
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	2	0,08
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	142	5,65
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	359	14,27
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego. Imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	21	0,83
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	1	0,04
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	51	2,03
8	608	Energetyka i atomistyka	2	0,08
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	1	0,04
10	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	608	24,17
11	612	Sprawy geodezji i kartografii	15	0,60
12	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	74	2,94
13	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo-rozwojowa i archiwa	17	0,67
14	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	132	5,25
15	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	22	0,87
16	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	2	0,08

17	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	62	2,46
18	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	24	0,95
19	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	31	1,23
20	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	13	0,52
21	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	2	0,08
22	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	10	0,40
23	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycia nieruchomości przez cudzoziemców	1	0,04
24	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	150	5,96
25	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	1	0,04
26	632	Pomoc społeczna	297	11,81
27	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	42	1,67
28	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	9	0,36
29	635	Kultura fizyczna, sport i turystyka	5	0,20
30	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	7	0,28
31	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	16	0,64
32	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	1	0,04
33	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	17	0,67
34	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	2	0,08
35	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	143	5,68
36	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	91	3,62

3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2016

L. p.	Symbol sprawy	Rodzaje spraw	wpływ	% ogółu wpływu
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	14	10,07
2	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	5	3,60
3	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	1	0,72
4	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwiska, obywatelstwo, paszporty	2	1,44
5	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	1	0,72
6	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	6	4,32
7	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	3	2,16
8	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	3	2,16
9	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	3	2,16
10	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	2	1,44
11	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	2	1,44
12	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	2	1,44
13	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	1	0,72
14	632	Pomoc społeczna	2	1,44
15	634	Sprawy kombatanatów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	1	0,72
16	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	8	5,75
17	648	Sprawy i zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	80	57,55
18	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	3	2,15

4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpływieniem skargi

L.p.	Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	ZAŁATWIONO						Pozostało na następny okres
				Łącznie	Wyłączono sędzię	Oddalono wniosek o wyłączenie sędziego	Wymierzono grzywnę	Oddalono wniosek o wymierzenie grzywny	W inny sposób	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Ogółem	4	37	27			4	3	6	14
	z wniosku o przyznanie prawa pomocy	2	25	14						13
	z wniosku o wymierzenie organowi grzywny (art. 55 § 1 p.p.s.a.)	2	10	11			4	3	4	1
	z wniosku o wyłączenie sędziego	-	-						-	-
	inne	-	2	2					2	-

5. Terminowość załatwiania spraw

L.p.	Rodzaj sprawy	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres							
		razem (3-9)	do 2 miesięcy	powyżej 2 miesięcy do 3 miesięcy	powyżej 3 miesięcy do 4 miesięcy	powyżej 4 miesięcy do 6 miesięcy	powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy	powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy	powyżej 24 miesięcy
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	SA	2479	769	545	324	397	391	49	4
2	SAB	150	47	28	26	35	13	1	-

6. Wpływ skarg kasacyjnych

Lp.	Rodzaj sprawy	Wpłynęło		Odrzucono skargę kasacyjną	Umorzono postępowanie kasacyjne w trybie art. 178a p.p.s.a.	Uchylono zaskarżony wyrok lub postanowienie i rozpoznano sprawę w trybie art. 179a p.p.s.a.	Przekazano do NSA
		Razem	w tym od orzeczeń wydanych w trybie art. 179a p.p.s.a.				
	1	2	3	4	5	6	7
1	SA	600		35	3		527
2	SAB	20		1			10
3	SO						

7. Sprawy zawieszono

		Ilość spraw, w których postępowanie sądowe zawieszono
	1	2
1	SA	24
2	SAB	-
3	SO	-

8. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów

Lp.	Nazwa organu	Wpływ	Załatwiono wyrokiem		% udział skarg uwzględnionych	
			Ogółem	Uwzględniono	w ogóle skarg na akty i czynności danego organu załatwionych wyrokiem	w ogóle spraw załatwionych wyrokiem
1	Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	9	6	-	-	-
2	Główny Inspektor Transportu Drogowego	19	19	3	15,8 %	0,2 %
3	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy	392	266	74	27,8 %	4,1 %
4	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Toruniu	326	205	54	26,3 %	3 %
5	Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Włocławku	113	90	23	25,5 %	1,3 %
6	terenowe organy administracji rządowej (woj. kujawsko – pomorskie)	106	80	27	33,7 %	1,5 %
7	Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy	423	377	83	22 %	4,6 %
8	Minister Finansów	84	82	40	48,8 %	2,2 %
9	Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy	7	4	-	-	-
10	Izba Celna w Toruniu	486	331	10	3 %	0,5 %
11	Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	38	27	11	40,7 %	0,6 %
11	inne organy	417	262	91	35,7 %	5%